

מסמך 111

מסמך 111

המכוון והנשמה

נוכחותו של המכוון האלוהי בדעת האנושית גורמת לכך שעבור המדע או הפילוסופיה, לעולם יהא זה בלתי-אפשרי להגיע להבנה משביעת רצון של הנשמה המתפתחת של האישיות האנושית. הנשמה המורונטית הינה ילדה של היקום, וניתן לדעת אותה אל נכון אך ורק באמצעות תובנה קוסמית וגילוי רוחני.

המושג של נשמה ושל רוח שוכנת איננו חדש באורנטיה; הוא הופיע באופן תדיר במערכות אמונה שונות בפלנטה. רבות מן הדתות של המזרח, כמו גם כמה מדתות המערב, הבחינו כי האדם הינו אלוהי במורשתו יחד עם שהוא אנושי בירושתו. התחושה של נוכחות פנימית, בנוסף לנוכחות-בכל החיצונית של האלוהות, מהווה מזה זמן רב מנת חלקן של דתות רבות באורנטיה. במשך זמן רב האמינו בני האדם כי דבר-מה צומח בתוככי הטבע האנושי, דבר-מה חיוני אשר נועד להחיות מעמד מעבר לתקופת החיים הקצרים וברי החלוף.

בטרם הבין האדם שנשמתו המתפתחת הינה בת לרוח אלוהית, הסברה הייתה כי היא שוכנת באיברים פיזיים שונים – בעין, בכבד, בכליות, בלב, ולאחר מכן, במוח. הפרא קישר את הנשמה לדם, לנשימה, לצללים ולהשתקפויות של העצמי במים.

במושגיות על אודות אטמן, המורים ההינדים אכן התקרבו להערכת טיבו של המכוון ונוכחותו, ואולם, הם לא הצליחו להבחין בנוכחותה-בצוואת של הנשמה המתפתחת, בעלת הפוטנציאל לאלמותיות. לעומתם, הסינים אכן הכירו בשני היבטים של בן האנוש, *היאנג והייין*, הנשמה והרוח. המצרים ושבטים אפריקניים רבים האמינו אף הם בשני גורמים – *הקא והבא*; על-פי-רוב, האמונה הייתה כי הנשמה איננה קודמת לקיום, אלא רק הרוח.

תושבי עמק הנילוס האמינו כי כל יחיד אשר טובתו רצויה קיבל בעת הלידה, או מיד לאחריה, רוח שומרת, שאותה הם כינו בשם קא. הם לימדו כי רוח שומרת זו נותרת עם הנתין בן התמותה לאורך חייו ועוברת לפניו אל המעמד העתידי. על קירות מקדש בלוקסור, שם מתוארת לידתו של *אֶמְנַחְתֵּפִי* השלישי, מצויר הנסיך הקטן על זרועו של אל הנילוס, ולידו נמצא ילד נוסף, אשר זהה לחלוטין בדמותו לנסיך, ואשר מסמל את הישות אשר כונתה במצרים בשם קא. פסל זה הושלם במאה החמש-עשרה שלפני יסוע.

הסברה הייתה כי הקא הינו גאון הרוח העליון אשר שואף להנחות את הנשמה האנושית הקשורה אליו לצעוד בנתיבים הטובים יותר של החיים ברי החלוף, ובמיוחד להשפיע על מזלו של הנתין האנושי בעולם הבא. כאשר מת מצרי בן התקופה הזו, הצפייה הייתה כי הקא ימתין לו בצדו השני של "הנהר הגדול". בתחילה, רק מלכים נחשבו כבעלי קא, אך לאחר מכן האמונה הייתה כי הקא הינו קניינם של כלל הצדיקים. אמר אחד משליטי מצרים, בדברו על הקא אשר בלבו: "לא התעלמתי ממילותיו; פחדתי להמרות את הנחיותיו; לפיכך שגשוגי היה גדול; הצלחתי בשל מה שהוא גרם לי לעשות; והייתי ראוי לציון הודות להנחיותיו." רבים האמינו כי הקא היה "אורקל של האל המצוי בכל אדם." רבים האמינו כי הם עתידים "לבלות ימי נצח בשמחת הלב בחסדו של האל השוכן בתוככי האדם."

לכל אחד מן הגזעים של בני התמותה המתפתחים באורנטיה יש מילה המקבילה למושג הנשמה. עמים פרימיטיביים רבים האמינו כי הנשמה מתבוננת בעולם מבעד לעיניים אנושיות; ומשום כך

מסמך 111

הם התייראו עד מאוד מרשעותה של עין הרע. במשך זמן רב הם האמינו כי "רוח האדם הינה מנורת האל". בריג-וודה נאמר כי: "דעתי דוברת אל לבי".

1. הדעת כזירת הבחירה

אף-על-פי שעבודת המכווננים הינה רוחנית מטבעה, הם חייבים, מן ההכרח, לבסס את כל עבודתם על יסודות אינטלקטואליים. הדעת הינה הקרקע האנושית אשר ממנה חייב משגוח הרוח לפתח את הנשמה המורונטית בשיתוף פעולה עם האישיות אשר בה ישכון.

במספר רמות הדעת של יקום היקומים מתקיימת אחדות קוסמית. מקורם של העצמיים האינטלקטואליים הינו בדעת הקוסמית, ממש כפי שמקורן של הערפיליות באנרגיות הקוסמיות של החלל ביקום. ברמה האנושית (ולפיכך האישית) של העצמיים האינטלקטואליים, עם עלייתה של דעת אנושית הופך פוטנציאל התפתחות הרוח לדומיננטי, וזאת משום שבתוך עצמיים אנושיים שכאלה חובר המתת הרוחני של האישיות האנושית עם הנוכחות היצרית של ישות-נקודתית בעלת ערך מוחלט. ואולם, שליטה שכזו של הרוח בדעת חומרית מותנית בשתי התנסויות: מן ההכרח כי דעת זו התפתחה דרך הסעד של שבע הרוחות מסייעות הדעת, והעצמי החומרי (האיש) חייב לבחור לשתף פעולה עם המכוון השוכן ביצירתו ובטיפוחו של העצמי המורונטי, של הנשמה האבולוציונית בעלת פוטנציאל האלמוות.

הדעת החומרית הינה הזירה שבה אישיות אנושית חיות, מודעות-לעצמן, מחליטות, בוחרות באל או מתכחשות לו, וכן מנצחות או משמידות את עצמן.

האבולוציה החומרית העניקה לכם מכונת חיים, את גופכם; האב עצמו העניק לכם את מציאות הרוח הטהורה ביותר הידועה ביקום, את מכוון המחשבה שלכם. ואולם, בידיכם ותחת החלטותיכם ניתנה לכם דעת, ובאמצעות הדעת אתם חיים או מתים. בתוכי דעת זו ובאמצעותה תחליטו את אותן החלטות מוסריות המאפשרות לכם להגיע להיות דמויי-מכוון, וזהו הינו הדמיון לאל.

הדעת האנושית הינה מערכת אינטלקט זמנית המושאלת לבני האדם לשם שימוש במהלך החיים החומריים, וכפי שהם משתמשים בדעת זו, כך הם מקבלים או דוחים את פוטנציאל הקיום הנצחי. הדעת הינה כל מה שכפוף לרצונכם מתוך המציאות ביקום, והנשמה – העצמי המורונטי – תשקף נאמנה את קציר ההחלטות בנות החלוף אשר מקבל העצמי בן התמותה. התודעה האנושית נחה מעדנות על המנגנון האלקטרומכני אשר מתחתה, ונוגעת בעדינות במערכת האנרגיה הרוחנית-מורונטית שמעליה. בעת החיים בגוף, האדם אינו מודע לחלוטין לאף אחת משתי המערכות האלה; ולפיכך חייב הוא לפעול בדעת, אשר אליה הוא מודע. ומה שמבטיח את ההישרדות אינו מה הדעת מבינה, אלא מה שהיא משתוקקת להבין; ומה שמהווה הזדהות עם הרוח אינו מה שהדעת הינה, אלא מה שהיא מתאמצת להיות. מה שמסתיים בהרקעה ביקום אינו מודעות האדם לאל, אלא השתוקקותו לאל. מה שאתם הנכם היום אינו כה חשוב כמו מה שאתם הופכים להיות יום אחרי יום ובנצח.

הדעת הינה כלי הנגינה הקוסמי שעליו יכול הרצון האנושי לפרוט את נעימות ההרס, ואותו רצון אנושי ממש יכול להעלות את המנגינות המעודנות של ההזדהות עם האל ושל ההישרדות הנצחית שהן מנת חלקה. אחרי ככלות הכול, המכוון המוענק לאדם הינו חסין בפני הרוע ואינו יכול לחטוא, ואולם, הדעת בת התמותה מסוגלת להתפתל, להתעוות, ולהפוך רעה וכעורה בשל מנגנוני החטא של הרצון האנושי הסוטה והמבקש את טובת עצמו. בדומה לכך, דעת שכזו תוכל להפוך לאצילה, יפה, אמיתית וטובה – ולמעשה לכבירה – בהתאם לרצון מואר-הרוח של אדם יודע-אל.

מסמך 111

הדעת האבולוציונית הינה יציבה ומהימנה לחלוטין רק כאשר היא מתבטאת בשני הקצוות הקוסמיים של האינטלקטואליות – המכני לחלוטין והרוחני לחלוטין. בין הקצוות האינטלקטואליים של השליטה המכנית לגמרי ושל הטבע הרוחני האמיתי, משתרעת הקבוצה העצומה הזו של דעות מתפתחות ומרקיעות, אשר יציבותן ושלוותן נסמכת על בחירת האישיות ועל ההזדהות עם הרוח.

אך האדם איננו מכניע את רצונו לזה של המכוון באופן סביל וכנוע. לחלופין, הוא דווקא בוחר באופן פעיל ומרצונו שלו לשתף פעולה עם הכוונת המכוון, כאשר הכוונה מעין זו שונה במודע מן התשוקות ומן הדחפים של הדעת האנושית הטבעית. המכוונים מתפעלים את דעת האדם, אך הם אף-פעם אינם שולטים בה בניגוד לרצונו; עבור המכוונים, הרצון האנושי הינו עילאי. והם מתייחסים אליו ומכבדים אותו באופן הזה בשעה שהם מתאמצים להשיג את תכלית הרוח של כוונת המחשבה והתמרת האופי בזירה הכמעט בלתי-מוגבלת של האינטלקט האנושי המתפתח.

הדעת הינה ספינתכם, המכוון הינו הנווט שלכם והרצון האנושי הוא רב החובל. מוטב לו לאדון הספינה האנושית כי ישכיל להסתמך על הנווט האלוהי, על-מנת שזה ינחה את הנשמה המרקיעה אל נמלי המבטחים המורונטיים של הישרדות הנצח. רק בשל האנוכיות, העצלות והחטא יוכל רצונו של האדם לדחות את הנחייתו של נווט אוהב זה ולהעלות, בסופו של דבר, את הקריירה בת התמותה על שרטוני הרוע של החסד אשר נדחה, ועל סלעי החטא אשר אימץ. בהסכמתכם, נווט נאמן זה יובילכם בבטחה הלאה מעבר למחסומי הזמן ולמגבלות המרחב, עד למקור ממש של הדעת האלוהית ומעבר לו, ואפילו עד לאבי המכוונים של פרדיס.

2. טיבה של הנשמה

לאורך תפקודי הדעת של האינטליגנציה הקוסמית, כוללניות הדעת שולטת על חלקי התפקוד האינטלקטואליים. הדעת במהותה הינה אחדות תפקודית; ולפיכך, לעולם מבטאת הדעת את האחדות אשר בונה אותה, אפילו כאשר פעולותיו ובחירותיו הבלתי-נבונות של העצמי אשר אינו מודרך כהלכה מעכבות ועוצרות אותה. ואחדות זו של דעת מבקשת תמיד להיות מתואמת ברוח, בכל רמות ההתקשרות שלה עם עצמיים מכובדי רצון ובעלי זכויות להרקעה.

דעתו החומרית של האדם בן התמותה הינה נול האריגה הקוסמי שעליו נחים החושים המורונטיים, אשר מהם טווה מכוון המחשבה את תבניות הרוח של האופי ביקום, אופי של ערכים מתמידים ושל משמעויות אלוהיות – נשמה שורדת בעלת ייעוד מרבי וקריירה בלתי-נגמרת, סופיון בפוטנציה.

האישיות האנושית מזוהה עם דעת ורוח האחויות יחדיו במערכת יחסים תפקודית על-ידי החיים בגוף בשר ודם. תוצאתה של מערכת היחסים התפקודית הזו בין דעת ורוח שכאלה איננה שילוב כלשהו של איכויותיהן, או תכונותיהן, של הדעת ושל הרוח, אלא ערך חדש לחלוטין, ערך מקורי וייחודי ביקום, בעל פוטנציאל להתמשך לנצח, הנשמה.

ביצירתה האבולוציונית של נשמה אלמותית שכזו מעורבים שלושה גורמים ולא שניים. גורמי הקדם של הנשמה האנושית המורונטית הינם:

1. הדעת האנושית וכל ההשפעות הקוסמיות אשר קודמות לה ומשפיעות עליה.
2. הרוח האלוהית אשר שוכנת בדעת אנושית זו וכלל הפוטנציאלים אשר הינם מטיבו של רסיס כזה של רוחניות מוחלטת, יחד עם כל ההשפעות הרוחניות והגורמים הנלווים בחיי האדם.

מסמך 111

3. מערכת היחסים בין הדעת החומרית לרוח האלוהית, אשר מרמזת על ערך וטומנת בחובה משמעות אשר לא תימצא באף אחד מן הגורמים התורמים לחיבור מעין זה. המציאות של מערכת יחסים ייחודית זו איננה חומרית ואף אינה רוחנית, אלא מורונטית. היא הינה הנשמה.

זה מכבר כינו היצורים האמצעיוניים את נשמתו המתפתחת הזו של האדם בשם דעת-ביניים, וזאת בניגוד לדעת הנמוכה יותר, או החומרית, ולדעת הגבוהה יותר, או הקוסמית. לאמיתו של דבר, דעת-ביניים זו הינה תופעה מורונטית, משום שהיא מתקיימת במחוז המצוי בין החומרי לרוחני. הפוטנציאל להתפתחות אבולוציה מורונטית שכזו טבוע בשני דחפיה האוניברסאליים של הדעת: הדחף של דעת היצור הסופי לדעת את האל ולהשיג את אלוהותו של הבורא, והדחף של דעתו האינסופית של הבורא לדעת את האדם ולהשיג את התנסותו של היצור.

מעשה התפתחות נשגב זה של הנשמה האלמותית מתאפשר משום שהדעת האנושית הינה בראש ובראשונה אישית, ושנית, משום שהיא מצויה במגע עם מציאויות על-חייתיות; מוקנה לה מתת קוסמית של סעד על-חומרי המבטיח את התפתחותו של טבע מוסרי בעל יכולת לקבל החלטות מוסריות, וכך מתממש מגע יצירתי מהימן עם הסעדים הרוחניים הנלווים ועם מכוון המחשבה השוכן.

התוצאה הבלתי-נמנעת של מגע שכזה, אשר הופך את הדעת האנושית לרוחנית, הינה הולדתה המדורגת של נשמה, צאצאית משותפת לדעת-מסויינת אשר נשלטת על-ידי רצון אנושי הכמה לדעת את האל, הפועלת בשיתוף עם כוחות הרוח השל היקום, אשר מצויים תחת שליטת העל של רסיס ממשי של אל הבריאה כולו – "משגוח המסתורין". וכך מתעלה המציאות החומרית ובת-התמותה של העצמי מעל למגבלותיה בזמן של מכונת החיים הפיזית, ומוצאת ביטוי חדש בדמות כלי נושא מתפתח להמשכיות העצמיות, הנשמה המורונטית האלמותית.

3. הנשמה המתפתחת

שגיאותיה של הדעת האנושית, וכן התנהגותו השגויה של האדם, עשויים לעכב עד מאוד את התפתחות הנשמה, אך אלה אינן יכולות לעכב תופעה מורונטית מעין זו לאחר שהמכוון השוכן החל זה מכבר בהנעת התפתחות זו בהסכמת היצור הרצוני. אך בכל עת בטרם מותו של האדם, יכול אותו רצון חומרי ואנושי לסגת מבחירתו זו ולדחות את ההישרדות. ואפילו לאחר ההישרדות, שומר לעצמו בן התמותה המרקיע את הזכות לדחות את חיי הנצח; בכל זמן לפני ההיתוך עם המכוון, רשאי היצור הרצוני המתפתח לבחור לזנוח את רצונו של אב פרדיס. ההיתוך עם המכוון מסמל את העובדה שבן התמותה המרקיע בחר לעשות את רצון האב לנצח, וללא סייגים.

במהלך החיים בגוף, הנשמה המתפתחת מסוגלת לחזק את החלטותיה העל-חומריות של הדעת בת התמותה. הנשמה, בהיותה על-חומרית, איננה פועלת בעצמה ברמת ההתנסות החומרית של האדם. הנשמה, בהיותה תת-רוחנית, אף איננה מסוגלת לפעול מעל לרמה המורונטית ללא שיתוף פעולה של אלוהות רוחנית כשלהי, כדוגמת המכוון. הנשמה אף אינה מקבלת החלטות סופיות עד בוא המוות, או עד שהיא מועתקת ומשתחררת מן הקשר החומרי עם הדעת בת התמותה, אלא אם כן הדעת החומרית מאצילה סמכות שכזו מרצונה ובחופשיות לנשמה מורונטית מעין זו אשר קשורה אליה. במהלך החיים, שוכן הרצון האנושי, יכולתה של האישיות להחליט ולבחור, במעגלי הדעת החומריים; עם המשך צמיחתו הארצית בת התמותה, מזדהה עצמי זה – על יכולת הבחירה יקרת הערך המצויה ברשותו – יותר ויותר עם ישות הנשמה-המורונטית; לאחר המוות ולאחר התחיה מן המתים בעולמות העליונים, מזדהה האישיות האנושית לחלוטין עם העצמי המורונטי. לפיכך, הנשמה הינה הצורה העוברית של הכלי המורונטי העתידי שעמו תזדהה האישיות.

מסמך 111

בתחילה, הנשמה האלמותית הינה מורונטית לחלוטין בטבעה, אך יש לה יכולת להתפתח ולהגיע, על-פי-רוב, לרמות ערך רוחניות אמיתיות אשר מאפשרות היתוך עם רוחות האלוהות, בדרך-כלל עם אותה רוח של האב האוניברסלי אשר אתחלה תופעה יצירתית שכזו בדעת היצור.

הן הדעת האנושית והן המכוון האלוהי מודעים לנוכחותה של הנשמה המתפתחת ולהבדלים בטיבה – המכוון באופן מלא, ואילו הדעת באופן חלקי. ככל שהנשמה מפותחת יותר מבחינה אבולוציונית, כך גדל שיעור המודעות שלה לדעת ולמכוון כישויות נלוות. הנשמה חולקת הן את איכויות הדעת האנושית והן את איכויות הרוח האלוהית, אך היא מתפתחת בהתמדה לעבר העצמת שליטת הרוח והשליטה האלוהית באמצעות טיפוח פעולה מנטאלית המבקשת לתאם את משמעויותיה עם ערכי רוח אמיתיים.

נתיבתו של בן התמותה, התפתחותה של הנשמה, הינה יותר תקופת חינוך מאשר תקופת מבחן. בגרעין של הדת מצויה האמונה בהישרדותם של ערכים עליונים; התנסות דתית אמיתית מתבטאת באיחוד בין ערכים עליונים לבין משמעויות קוסמיות כהתממשות של מציאות ביקום.

הדעת מכירה כמויות, מציאות ומשמעויות. ואולם את האיכות – הערכים – מרגישים. מה שמרגיש נברא במשותף על-ידי הדעת, אשר מכירה, וכן הרוח הנלווית, אשר מממשת-מציאות.

ככל שנשמתו המורונטית המתפתחת של האדם חדורה באמת, ביופי ובטוב – התממשותה הערכית של ידיעת-האל – כך הופכת הוויה מעין זו אשר נוצרה לבלתי-ניתנת להשמדה. אם לא ישרדו ערכי נצח בנשמתו המתפתחת של האדם, כי אז קיומו כבן-תמותה הינו חסר משמעות, והחיים עצמם הינם בבחינת אשליה טראגית. אך לנצח נכון הדבר כי: מה שתתחילו בזמן, תסיימו לבטח בנצח – אם אכן ראוי לסיים את הדבר.

4. החיים הפנימיים

הכרה הינה התהליך האינטלקטואלי שבו מותאמים הקלטים המתקבלים מן העולם החיצון באמצעות החושים אל תוך תבניות הזיכרון של היחיד. ההבנה מעידה על כך שרישומי חושים אלו, ותבניות הזיכרון הנלוות להם, הפכו מתוכללות, או מאורגנות, לכדי רשת דינאמית של עקרונות.

משמעויות נגזרות משילוב של הכרה ושל הבנה. המשמעויות כלל אינן קיימות בעולם המוגבל לחושים, או בעולם חומרי לחלוטין. ניתן להבחין במשמעויות ובערכים אך ורק במחוזות הפנימיים, או העל-חומריים, של ההתנסות האנושית.

ההתקדמויות של ציוויליזציה אמיתית נולדות בעולמה הפנימי של האנושות. אך ורק העולם הפנימי הינו יצירתי באמת. הציוויליזציה תתקשה להתקדם כל עוד רוב הצעירים בדור מסוים משקיעים את מירב כוחם במרדף החומרי של עולם החושים, או של העולם אשר מצוי בחוץ.

לעולם הפנימי ולעולם החיצוני מערכת שונה של ערכים. סכנה אורבת לכל ציוויליזציה אשר שלושה-רבעים מצעירה בוחרים במקצועות חומריים ומקדישים עצמם למרדף של הפעילויות החושיות בעולם המצוי בחוץ. סכנה אורבת לציוויליזציה אשר צעירה מזניחים את העניין באתיקה, בסוציולוגיה, באיגניקה, בפילוסופיה, באמנויות היצירה, בדת ובקוסמולוגיה.

אך ורק ברמות הגבוהות של על-המודעות של הדעת, אשר נושקות למחוזות הרוח של ההתנסות האנושית, תוכלו למצוא את המושגים הגבוהים יותר, ואת תבניות האב היעילות אשר תורמות לבניית ציוויליזציה משופרת ומתמידה. האישיות מטבעה הינה יצירתית, אך היא פועלת כך אך ורק בחייו הפנימיים של היחיד.

מסמך 111

פתיתי שלג לעולם בנויים בצורת משושים, אך אין שני פתיתי שלג זהים. ילדים משתייכים לטיפוסים, אך אין שניים אשר הינם זהים במדויק, אף לא במקרה של תאומים. האישיות משתייכת לטיפוסים, אך תמיד הינה ייחודית.

מקורם של האושר והשמחה הינו בחיים הפנימיים. לא תוכלו לחוות שמחה אמיתית לבדכם. חיי בדידות מחסלים את השמחה. ואפילו משפחות ואומות נהנות יותר מן החיים כאשר הן חולקות אותם עם אחרים.

לא תוכלו לשלוט לגמרי בעולם החיצון – בסביבה. יצירתיותו של העולם הפנימי היא אשר נתונה יותר להכוונתכם; זאת משום שאישיותכם משוחררת במידה רבה מחוקי הסיבה והתוצאה. לאישיות נלווית יש שליטה מוגבלת ברצון.

מכיוון שחיי הפנימיים של האדם אכן הינם יצירתיים, מוטלת על כתפיו של כל אדם האחריות לבחור האם תהא יצירתיות זו ספונטאנית ואקראית עד תום, או לחלופין – נשלטת, מכוונת ומועילה. כיצד יוכל דמיון יצירתי ליצור ילדים ראויים בשעה שהוא פועל בזירה מלאה זה מכבר בדעות קדומות, בשנאה, בפחד, בטינה, בנקמנות ובגזענות?

רעיונות יכולים לצוץ מתוך הגירויים שמספק העולם החיצון, ואולם האידיאלים נולדים אך ורק במחוזות היצירה של העולם הפנימי. אומות העולם מונהגות כיום על-ידי אנשים בעלי שפע רעיונות, אך גם בעלי חוסר משווע באידיאלים. זהו הינו ההסבר לעוני, לגירושין, למלחמה ולשנאה בין הגזעים.

זוהי הבעיה: אם האדם בעל הרצון החופשי ניהן בכוחות יצירה בתוכו פנימה, כי אז עלינו להכיר בעובדה שהרצון החופשי ליצור כולל גם את הפוטנציאל של הרצון החופשי להרוס. וכאשר היצירתיות הופכת להרסנות, אתם ניצבים פנים אל פנים מול ההרס אשר מחוללים הרוע וההטא – הדיכוי, המלחמה והחורבן. רוע הינו יצירתיות חלקית הנוטה להתפוררות ומסתיימת בהרס. כל העימותים הינם רעים, משום שהם מדכאים את פעולתם היצירתית של החיים הפנימיים – זהו סוג של מלחמת אזרחים באישיות.

באמצעות תכלול האישיות והאחדת העצמיות, תורמת היצירתיות הפנימית להאצלת האופי. ולנצח אמת הדבר כי: אין ניתן לשנות את העבר; ניתן לשנות אך ורק את העתיד באמצעות הפעלת היצירתיות של העצמי הפנימי בהווה.

5. קידוש הבחירה

עשיית רצון האל אינה אלא האופן שבו מפגין היצור את נכונותו לחלוק עם אלוהים את החיים הפנימיים – עם אותו אל אשר אפשר ליצור מעין זה חיים פנימיים בעלי משמעות-ערך. לחלוק הינה פעולה דמוית-אל – אלוהית. האל חולק את הכול עם הבן הנצחי ועם הרוח האינסופית, והם בתורם, חולקים את כל הדברים עם הבנים האלוהיים ועם בנות הרוח של היקומים.

המפתח למושלמות הינו חיקוי האל; עשיית רצונו הינה הסוד להישרדות ולמושלמות אשר בהישרדות.

בני התמותה חיים באל, וכך בחר האל לחיות בקרב בני-תמותה. וכפי שהאדם מפקיד את עצמו בידיו, כך הוא – והוא תחילה – הפקיד חלק מעצמו להיות עם האדם; הוא הסכים לחיות באדם ולשכון באדם בכפוף לרצון האנושי.

מסמך 111

שלווה בחיים הללו, הישרדות במוות, שלמות בחיים הבאים, שירות בנצח – כל אלו מושגים כעת (ברוח), כאשר אישיות היצור מסכימה – כלומר בוחרת – להכפיף את רצון היצור לרצון האב. והאב כבר בחר להכפיף רסיס מעצמו לרצונה של אישיות היצור.

בחירה שכזו של היצור אינה מהווה וויתור על הרצון. היא הינה בבחינת קידוש של הרצון, הרחבתו, האדרתו והפיכתו של הרצון למושלם; ובחירה שכזו מעלה את רצון היצור מן הרמה של משמעות זמנית למעמד הגבוה יותר, שבו מתייחדת אישיות היצור הבן עם אישיות האב הרוח.

הבחירה ברצון האב הינה הדרך שבה האדם בן התמותה מוצא רוחנית את האב הרוח, אף כי יש צורך בעידן שיחלוף בטרם יוכל היצור הבן להימצא בפועל בנוכחותו של האל בפרדיס. בחירה זו איננה כרוכה בשלילתו של רצון היצור – "לא רצוני ייעשה, כי אם רצונך" – אלא דווקא בהצהרה חיובית של היצור: "רצוני הוא שרצונך ייעשה". ואם מתבצעת בחירה זו, במקדם או במאוחר יתאחד פנימה (יותר) הבן אשר בחר באל עם רסיס האל השוכן בו, ואותו בן, אשר הופך למושלם, יגשים את הסיפוק העליון של האישיות בהתייחדות הסגידה של אישיות האדם עם אישיות בוראו; שתי אישיות אשר תכונותיהן היצירתיים התאחדו לנצח מרצון שלהן לכדי ביטוי משותף – הולדתה של שותפות נצחית נוספת בין רצון האדם לבין רצון האל.

6. הפרדוקס האנושי

רבות מצרותיו ברות החלוף של האדם בן התמותה נובעות מיחסו הדואלי לקוסמוס. האדם הינו חלק מן הטבע – הוא מתקיים בטבע – ואף-על-פי-כן, הוא מסוגל להתעלות מעל לטבע. האדם הינו סופי, אך שוכן בו רסיס של אינסופיות. מצב דואלי זה תורם לא רק לפוטנציאל לרוע, אלא גם גורם למצבים חברתיים ומוסריים רבים המלאים בחוסר-וודאות רב ובלא-מעט חרדה.

האומץ הנדרש על-מנת לכבוש את הטבע ולהתעלות מעל העצמי, הינו אומץ אשר עלול ליפול קורבן לפיתוי הגאווה העצמית. בן התמותה אשר מסוגל להתעלות מעל עצמו עלול להתפתות להפוך את מודעותו-העצמית לאלוהית. הדילמה של בן התמותה מתבטאת בעובדה הדואלית לפיה האדם הינו בעת ובעונה אחת עבד לטבע ובעל חירות ייחודית – חופש הבחירה והפעולה הרוחניות. ברמות החומר, האדם מוצא את עצמו כפוף לטבע, ואילו ברמות הרוח הוא מולך על הטבע ועל כל מה שחולף וסופי. פרדוקס כזה כרוך בהכרח בפיתוי, ברוע הפוטנציאלי, בשגיאות בחירה, וכאשר העצמי הופך גאה ויהיר, עלול להתפתח חטא.

בעיית החטא איננה קיימת כשלעצמה בעולם הסופי. עובדת הסופיות איננה רעה או נגועה בחטא. העולם הסופי נברא על-ידי בורא אינסופי – הוא הינו מעשה ידיו של בניו האלוהיים – ולפיכך שומה עליו להיות טוב. מקור הרוע והחטא הוא השימוש לרעה, העיוות והסטייה, של הסופי.

הרוח יכולה לשלוט בדעת; אף הדעת יכולה לשלוט באנרגיה. אך הדעת יכולה לשלוט באנרגיה רק באמצעות תפעול תבוני של הפוטנציאלים להתמרה הטבעיים ברמות המתמטיות של הגורמים והתוצאות של המחזות הפיזיים. דעת היצור אינה שולטת מטבעה באנרגיה; זוהי זכות היתר של האלוהות. אך דעת היצור אכן יכולה לתפעל אנרגיה, והיא עושה כן, בשעה שהוא הופך אדון לסודות האנרגיה של היקום הפיזי.

כאשר האדם מבקש לשנות מציאות פיזית, ותהא זו המציאות שלו עצמו או של הסביבה, הצלחתו תלויה בשיעור שבו הוא גילה את השיטות ואת האמצעים לשלוט בחומר ולהכווין את האנרגיה. ללא כל סיוע אחר, הדעת כשלעצמה לא תוכל להשפיע על חומר כלשהו, למעט על המנגנון הפיזי שלה עצמה, שאליו היא קשורה ללא יכולת היפרדות. אך תוך שימוש נבון במנגנון הגוף,

מסמך 111

תוכל הדעת ליצור מנגנונים אחרים, אפילו מערכות יחסים אנרגטיות ומערכות יחסים חיות, ותוך שימוש בכל אלה תוכל דעת זו להגדיל את שליטתה ואפילו להשתלט על הרמה הפיזית ביקום.

המדע הינו מקור העובדות, והדעת לא תוכל לפעול ללא עובדות. עובדות הינן אבני הבניין אשר מהן נבנית החוכמה, ואלו מתמצקים יחדיו על-ידי ההתנסות בחיים. האדם יוכל למצוא את אהבת האל ללא עובדות, והאדם יוכל למצוא את חוקי האל ללא אהבה, אך לעולם לא יוכל האדם להתחיל ולהעריך את הסימטריה האינסופית, את ההרמוניה הנשגבת, את שלמותו המעודנת של טיבו הכולל-כל של המקור והמרכז הראשון, עד אשר ימצא הן את החוק האלוהי והן את האהבה האלוהית, ויאחד את אלו באופן התנסותי בפילוסופיה הקוסמית המתפתחת שלו עצמו.

התרחבות הידע החומרי מאפשרת הערכה טובה יותר של משמעות הרעיונות ושל ערכי האידיאלים. אדם יכול למצוא אמת בהתנסותו הפנימית, אך על-מנת ליישם את גילויי האמת הפנימיים שלו על הדרישות הבלתי-מתפשרות של חיי היום-יום, עליו להכיר בבירור את העובדות.

אך טבעי הוא שבן התמותה יוטרד מתחושת חוסר-ביטחון בשעה שהוא רואה את עצמו קשור באופן בלתי-ניתן להפרדה לטבע, בעודו ניחן בכוחות רוחניים המתעלים לגמרי מעל לכל הדברים הזמניים וברי החלוף. אך ורק הוודאות הדתית – אמונה חיה – יכולה לתמוך באדם בעודו מתמודד עם בעיות קשות וסבוכות מעין אלה.

הגאווה הינה הגדולה מכל הסכנות אשר עלולות לתקוף את בן האנוש ולסכן את שלמותו הרוחנית. האומץ ראוי להערכה, אך האגואיזם שופע גאווה והינו קטלני. אין לגנות ביטחון-עצמי במידה סבירה. היכולת של האדם להתעלות מעל עצמו הינה הדבר היחיד אשר מבדיל בינו לבין ממלכת החי.

בין שהגאווה תימצא ביחיד, בקבוצה, בגזע או באומה, היא מוליכה שולל, משכרת ומובילה לחטא. אכן, פשוטו כמשמעו, נכון הדבר כי "לפני שבר גאון".

7. בעיית המכוון

אי-וודאות מלווה בביטחון היא ממהות הרפתקת פרדיס – אי-וודאות בזמן ובדעת, אי-וודאות ביחס למאורעות אשר יתרחשו בעת ההרקעה לפרדיס; ביטחון ברוח ובנצח, ביטחון באמון הבלתי-מסויג אשר רוחש הבן הברוא ברחמיו האלוהיים ובאהבתו האינסופית של האב האוניברסלי; אי-וודאות של האזרח הבלתי-מנוסה של היקום; ביטחון כבן מרקיע במחוזות היקום של אבא כל-יכול, חכם-בכל ואוהב-כל.

האם תרשו לי להפציר בכם להאזין להד הקול המרוחק של קריאתו הנאמנה לנשמתכם של המכוון? המכוון השוכן אינו יכול לעצור את קריירת המאבק שלכם בזמן, או אפילו לשנות אותה באופן משמעותי; המכוון אינו יכול להקל על קשיי החיים של המסע המפרך שלכם בעולם הזה של יגיעה. השוכן האלוהי יכול רק להמתין בסבלנות, בעודכם נלחמים את קרב החיים, כפי שזה מתרחש על-פני הפלנטה שלכם; אך הלוואי ויכולתם, הלוואי והייתם מסכימים – בשעה שאתם פועלים ודואגים, בשעה שאתם נלחמים ומתקשים – להרשות למכוון האמיץ להילחם אתכם ועבורכם. אילו רק הייתם מרשים למכוון להציף באופן קבוע את התמונות המתארות את המניע האמיתי, את המטרה הסופית, את התכלית הנצחית של כל הקושי הזה, של המאבק המפרך של בעיות היומיום בעולם החומר הנוכחי שלכם; או אז הייתם מתנחמים כל-כך, מתמלאים בהשראה כה רבה, מוקסמים ומסוקרנים.

מסמך 111

מדוע שלא תסייעו למכוון במשימתו להציג בפניכם את המקבילה הרוחנית לכל מאמציכם החומריים המפרכים? מדוע לא תרשו למכוון לחזק אתכם באמצעות אמיתות רוח בעלות עוצמה קוסמית בעת שאתם נאבקים עם קשיי הזמן של הקיום כיצורים? מדוע לא תעודדו את הסייע האלוהי לשמח את לבכם עם התמונה הברורה של חיי הנצח שלכם ביקום בעת שהנכם מתמודדים עם בעיות השעה? למה זה תסרבו לקבל הארה והשראה מנקודת המבט האוניברסאלית בשעה שאתם עמלים בפרך ושקועים בבעיות הזמן, נעים ונדים במבוך אי הוודאויות אשר מציב מסע החיים בני התמותה שלכם? מדוע לא תתירו למכוון להפוך את חשיבתכם לרוחנית, אפילו בעת שעל רגליכם לצעוד בנתיבי החומר הארציים?

הגזעים הגבוהים יותר באורנטיה משולבים עד מאוד זה בזה; הם מהווים תערובת של גזעים וזנים רבים ממקורות שונים. הרכב טבעי זה הופך את עבודת המשגוחים לקשה ביותר, מסבך את פעולתם היעילה במשך החיים, ומוסיף במובחן לאחר המוות הן לבעיות של המכוון והן לבעיות של השרפים השומרת. לפני זמן לא רב, בהיותי בסאלווינגטון, שמעתי שומרת של גורל מציגה באופן רשמי את הקשיים שבסעד שלה לבן התמותה הכפוף לה. וכך אמרה השרפים:

"הרבה מן הקושי שלי נבע מן העימות הבלתי-נגמר שיצר טיבו הדואלי הזה של הכפוף שלי: דחף השאיפה אשר אליו מתנגדת העצלות החייתית; האידיאליזם של עם עילאי שאותם מעכבים האינסטינקטים של גזע נחות; התכלית הגבוהה של דעת כבירה אשר מולה עומדת מורשת של דחפים פרימיטיביים; נקודת ההשקפה מרחיקת הראות של המשגוח אשר לה מתנגד קוצר הרואי של יצור הזמן; תכניתיה המתקדמות של הוויה מרקיעה אשר משתנות בשל תשוקות וכמיהות מטבע חומרי; הבזקים של אינטליגנציה אוניברסלית אשר מתבטלים על-ידי ציווי האנרגיה הכימית של הגזע המתפתח; דחיפה מן המלאכיות שלה מתנגדים הרגשות החייתיים; ההכשרה אשר קיבל האינטלקט, שאותה מבטלות הנטיות האינסטינקטיביות; התנסות היחיד אשר מולה עומדות סך כל נטיות הגזע; הכוונה של הטובים ביותר, אשר עליה מאפילה סטייתם של הגרועים ביותר; מעוף הגאונות אשר מנוטרל על-ידי כבדת הבינוניות; התקדמות הטובים אשר מעוכבת על-ידי הרפיון של הרעים; אמנותם של היפים שאותה מכתיים הרוע בנוכחותו; הקלילות של הבריאות שאותה מנטרלות המחלות המעיקות; מעיין האמונה שאותו מזהם רעל הפחד; מעיין השמחה שאותו ממררים מימי הצער; אושר הציפיה אשר מעיבה עליו מרירות ההבנה; שמחת החיים אשר עליה מעיב תמיד צער המוות. חיים מעין אלו על פלטנה מעין זו! ואף-על-פי-כן, בשל נוכחותו התמידית ודחיפתו של מכוון המחשבה, הגיעה נשמה זו לדרגה סבירה של אושר ושל הצלחה, ואפילו הצליחה להעפיל כעת אל אולמות בית הדין של מְסֻזְנָה."

[הוצג על-ידי שליח בודד של אורוונטון.]